

kunde, hvis han ikke opfyldte den, faa Statens Hjælp til at faa den inddrevet, uden at man skulde betale særligt derfor. I denne Betragtning blev der imidlertid gjort den Modifikation, at hvis Skyldneren ogsaa kunde betale Omkostningerne ved Eksekutionen, skulde han gøre det. Domhaveren skulde altsaa ikke betale noget, hvis han ikke kunde faa det erstattet hos den domfældte. I Forbindelse dermed foreslaas der i § 21 og de følgende Paragraffer visse Regler om, hvorledes man skal bære sig ad, idet der ikke, saaledes som nu, skulde betales forud for Eksekutionsforretningens Foretagelse, men først, naar Domhaveren fik Beløbet ind hos den domfældte, og hvis han fik det ind hos ham. Det er en Forandring i den gældende Ret; men de her stillede Ændringsforslag gaa ud paa, at man skal blive ved det nugældende, saaledes at Betalingen ganske vist skal erlægges straks, men at denne Betaling i visse Tilfælde kan gaa tilbage, nemlig naar man ikke kan faa Dækning derfor hos den domfældte. Det er altsaa mere specielle Regler, der omhandles i Ændringsforslagene 12—17. Jeg skal nævne Ændringsforslagene Nr. 18 og 19 under eet, de angaa Afgiften ved Udpantningsforretninger. Der er det givet ved Lov om Rettens Pleje, at Afgiften ikke kan kræves forudbetalt, og naar man ikke vil forandre Lov om Rettens Pleje, maa man rette sig derefter, og det gøre disse Ændringsforslag.

Hvad angaar Ændringsforslagene Nr. 20 og 21, saa er Hensigten dermed den at indføre den Bestemmelse, at vi skulle blive staaende ved den nuværende Skifteafgift, saaledes som den er fastsat ved Skifteloven af 30. November 1874, det vilde Udvalget anse for heldigst og bedst.

Dernæst skal jeg nævne Ændringsforslag Nr. 22, som jeg tillægger nogen Betydning, fordi det er et Forsøg paa en praktisk Løsning af et noget tvivlsomt Forhold. Der staar nemlig i Lovforslagets § 52 om de saakaldte Panteattester, at der for dem skal betales 3 Kr. af Ejendomme, der have eget Folio i Registret til Skøde- og Panteprotokollerne. Men det er nu meget tvivlsomt, hvilke Ejendomme der har eget Folio, og det er efter Omstændighederne meget afhængigt af vedkommende, der fører Skøde- og Pantebøgerne, hvorledes det skal være, og der vil jeg navnlig gøre opmærksom paa, at det er meget almindeligt paa Landet — det er jo særlig Landet, det gælder —, at en Ejendom er sammensat af en Mængde smaa Par-

celler. Jeg har i mangfoldige Tilfælde set en 10—20 Parceller, som tilhørte samme Mand, og som laa nær sammen, til Tider meget nær sammen, til Dels tæt sammen, i hvert Fald nær ved hinanden og dreves under eet. Men de føres ikke paa et samlet Folium i Pantebøgerne. Hvorfor ikke? Fordi den Mand, som har købt disse Parceller med Aars Mellemlum eller med længere Tids Mellemlum, ikke kan oplyse og ikke oplyser for Retsskriveren, at de ere sammenlagte med andre Ejendomme. Hver Ejendom vil da staa som en selvstændig Parcel og have sit eget Folium og vil ikke blive ført over paa et andet. Man kan ikke beklage sig over Retsskriveren i den Anledning, thi han kan ikke vide, om der har fundet en Sammenlægning Sted. Det, som staar i Forordningen af 23. Marts 1845, § 3, hvor der er Tale om, hvilke Ejendomme der skal have et særligt Folium, kan altsaa ikke tilstrækkeligt oplyses for Retsskriveren, idet der staar i Forordningen: Naar to Ejendomme sammenlægges, skulle de have samme Folium. Saa kan Retsskriveren sige, at han ved ikke af, at Ejendommene ere sammenlagte. Kun i eet Tilfælde ved man det, nemlig naar der gives landbrugsministeriel Bevilling til Ejendommenes Sammenlægning, hvilket maa have Betydning for visse Ejendomme. Det er særlig Bøndergaardene, der faa saadanne Bevillinger. Og naar man har faaet en saadan Bevilling, bliver den tinglæst, og alt det kommer i Orden, og saa maa de to Ejendomme føres paa samme Folium. Men det gælder ikke i alle de mangfoldige Tilfælde, hvor man sammenkøber sin Ejendom ved at købe forskellige Parceller. Det gjaldt da her om at finde en Maade, hvorpaa man kunde undgaa, at de paagældende Folk — det vil i Regelen være Smaafolk, der have købt saadanne Smaaparceller — skulde betale Panteattesterne i dyre Domme, men kunde nøjes med at betale een Attest til 3 Kr. i Stedet for 10 Attester til 30 Kr. Den Opgave have vi søgt at løse. Vi have gjort Forsøg paa det i Ændringsforslag Nr. 22, og jeg tror ikke, at man kan ramme den Sag nærmere end ved at sige, at naar saadanne Parceller drives under eet — eller som der staar: „for flere samme Ejer tilhørende Ejendomme, der ere vurderede til Ejendomsskyld under eet“ —, betales der 3 Kr. for Attesten, idet jeg gaar ud fra, at naar Ejendomsskyldvurderingen skal finde Sted, paaviser Ejeren for Vurderingsmændene, at denne Ejendom bestaar af f. Eks. 10 Parceller, der drives under eet.